

IRENE
HANNON

*Bramen
weelde*

Zij staat op het punt om haar dromen waar te maken.
Hij heeft de zijne uiteen zien spatten.
Hebben ze toch iets gemeen?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

1

De mysterieuze vrouw was terug.

Zach Garrett schonk de stomende melk op het koffiemengsel en creëerde met het schuim zijn kenmerkende krul, terwijl hij de vrouwelijke klant in de gaten hield die bij de deur van The Perfect Blend was blijven staan, een druipende paraplu in de hand.

Net als bij haar eerste bezoekje, twee dagen geleden, leek ze in tweestrijd te staan of ze moest blijven of ervandoor gaan.

Terwijl hij de tuit van de espressomachine schoonveegde, nam hij haar in zich op. Begin tot halverwege de dertig voor zover hij kon beoordelen – al onttrok de grote, donkere zonnebril het grootste deel van haar gelaatstrekken aan het zicht. Het was een vreemd accessoire, gezien de uitzonderlijk zware regen voor deze tijd van het jaar die Hope Harbor de afgelopen 72 uur had doorweekt.

Hij overhandigde de latte aan de wachtende klant en boog zich naar zijn maandag-woensdag-vrijdagse assistent-barista toe. ‘Bren, jij hebt haar maandag bediend, toch?’ Hij maakte een hoofdgebaar naar de slanke vrouw met het donkere, schouderlange haar dat in een *blunt bob* was geknipt. Ze stond nog steeds bij de drempel te aarzelen.

Bren wierp een vluchtige blik op haar terwijl ze verderging met het malen van een nieuwe lading topkwaliteit arabicabonen die Zach had ingeslagen bij een koffiebrander in Portland. ‘Ja.’

‘Weet je nog wat ze bestelde?’

‘Een kleine skinny vanille latte.’

‘En heeft ze een naam?’

‘Nee. Ik heb het wel gevraagd, maar ze zei dat ze bij de toonbank zou wachten.’

Met andere woorden: deze vrouw wilde anoniem blijven.

Ook vreemd.

Het was natuurlijk mogelijk dat ze een van de vele bezoekers was die hun pittoreske stadje tijdens de zomermaanden voor een paar dagen aandedden – maar zijn instinct zei hem iets anders.

Aangezien zijn intuïtie hem in zijn vroegere baan altijd van nut was geweest, zag hij geen reden om daar nu niet naar te luisteren.

Dus wie was ze – en wat deed ze in Hope Harbor?

Er was maar één manier om erachter te komen.

‘Ik bedien haar wel.’

‘Mij best. Ik heb al klanten.’ Bren kantelde even haar hoofd in de richting van het stel dat stond te wachten tot ze klaar was met het malen van de koffie.

Zach toverde de vriendelijkste glimlach op zijn gezicht en liep naar het einde van de toonbank. ‘Laat me raden: een kleine skinny vanille latte.’

De vrouw leek te schrikken... deed een stap achteruit... keek nerveus om zich heen. Alsof ze de tent afspeurde naar mogelijk gevaar.

Wat dat betreft hoefde ze zich geen zorgen te maken. Er was niets in The Perfect Blend wat angst inboezemde. Hoewel meerdere van de tafeltjes die tegen de muur of om de vrijstaande open haard in het midden stonden, bezet waren, besteedde niemand ook maar enige aandacht aan de nieuwkomer. Klanten zaten kranten te lezen, gingen op in hun boek of kletsten, terwijl ze genoten van hun drankjes en gebakjes in deze wifi-vrije zone.

De deur achter de vrouw ging weer open, waardoor ze even opzij moest.

Charley Lopez kwam binnen, zijn kenmerkende baseballpet veilig weggestopt onder de capuchon van een druipende regenjas.

‘Neem me niet kwalijk, mevrouw.’ Hij grijnsde naar haar en tikte even tegen de klep van zijn pet, schoof de capuchon naar achteren en onthulde zo zijn grijze paardenstaart. Hij keek haar aandachtig aan. ‘Niet mijn bedoeling om u aan te stoten.’

‘Geen probleem.’ Ze liet haar kin zakken en deed een stap opzij, creëerde afstand tussen hen. Alsof zijn komst haar zenuwen nog meer had geprikkeld.

‘Erin of eruit?’ Charley hield de deur nog steeds halfopen.

‘In,’ antwoordde Zach voor de vrouw. ‘Ik wed dat ze enorm toe is aan een skinny vanille latte.’

‘Uitstekende keuze.’ Charley sloot de deur.

‘Bren doet jouw bestelling zodra ze klaar is met die klanten, Charley.’ Zach hield zijn blik op de vreemdeling gericht.

‘Ik heb geen haast.’ De tacokunstenaar die Hope Harbor al zo lang zijn thuis noemde dat niemand zich nog kon herinneren hoelang, liep door naar Zachs collega. ‘Ik waag te betwijfelen of ik bij mijn foodtruck veel klanten ga zien, met dank aan het rare weer. Augustus is anders toch altijd een van de droogste maanden aan de kust van Oregon.’

‘Elke dag is de perfecte dag voor een vistaco van Charley.’

‘Die slagzin pik ik misschien nog wel van je. Zou geweldig zijn voor mijn marketing.’

‘Alsof jij dat nodig hebt. Die lange rijen voor jouw foodtruck zijn wel het bewijs dat mond-tot-mondreclame heel wat omzet kan genereren.’

‘Da’s waar.’ Hij knipoogde en richtte zich tot de vrouw: ‘Ik hoop dat u ook eens langskomt. Mijn wagen staat op de kade. Vlak bij het prieel.’

‘Misschien kom ik langs.’

‘Vooral doen. De eerste bestelling voor nieuwkomers is altijd voor niets.’ Hij liep door naar Bren.

Zach keek hem met een frons na. Iedereen in de stad wist dat Charley nieuwe inwoners een gratis lunch schonk om hen te verwelkomen... maar deze vrouw was niet naar Hope Harbor verhuisd.

Toch?

Wat wist Charley dat hij niet wist?

Ze schoof alweer in de richting van de uitgang en Zach zette een tandje bij. Hij kon het lokale orakel straks nog wel ondervragen. Misschien moest hij in de tussentijd gewoon zelf wat feiten boven tafel zien te krijgen?

Mits zijn schichtige klant niet al verdwenen was voor hij de kans kreeg.

Hij dwong de hoeken van zijn mond weer omhoog. ‘Mijn assistent-barista zei dat je bij je laatste bezoek een kleine skinny vanille latte bestelde – maar ik maak natuurlijk met alle liefde vandaag iets anders voor je klaar.’

Aarzelend keek ze nog eens om zich heen... en ze liet haar paraplu vervolgen in de houder bij de deur zakken. ‘Nee. Nee, dat is goed.’

Ze bleef.

Eerste horde genomen.

‘Mag ik je naam – in verband met de bestelling?’ Hij pakte een papieren beker en een pen.

Stilte.

Hij trok vragend zijn wenkbrauwen op.

Ze haalde een vijf-dollarbiljet tevoorschijn en legde het op de toonbank. ‘Is goed zo. En het is Kat. Als het dier.’ Ze deed een stap achteruit.

Tweede horde genomen.

‘Heb ik.’ Hij schreef de naam op de beker. ‘Dit is in een paar minuten klaar.’

Ze knikte en vluchtte naar een leeg tafeltje aan de andere kant, buiten conversatiebereik.

Dat was nou jammer.

Gestruikeld over de derde horde.

Hij zou niets anders over haar ontdekken.

Maar wat maakte het uit? Enkel en alleen omdat hij begon te verlangen naar vrouwelijk gezelschap – en de voorraad beschikbare vrouwen in de stad beperkt was – betekende dat nog niet dat hij zich zomaar dingen in zijn hoofd kon halen over de eerste de beste single, en bovendien aantrekkelijke, vrouw die binnenwandelde.

Ja, hij had de kale ringvinger van haar linkerhand wel gezien.

Hij vermengde de espresso en de vanillesiroop, plaatste het schuimpipje net onder het laagje melk en hield het daar tot het vocht borrelde, waarna hij de beker steeds hoger tilde zodat er een spiraalbeweging ontstond.

Charley kwam naar hem toe gelopen terwijl Bren bezig was met zijn *cafe de olla*, en keek toe hoe Zach de melk op het espressomengsel schonk en het schuim met de achterkant van een lepel zodanig tegenhield dat hij er een gestileerde K op kon tekenen. ‘Prachtig. Je hebt een artistieke kant.’

‘Maar niet zoals jij.’ Hij zette het nu lege melkkannetje weg en stak zijn hand uit naar een deksel terwijl hij knikte naar de vrouw in de hoek. ‘Ik mocht willen dat mijn koffie voor een fractie ging van wat jouw schilderijen opbrengen.’

‘Het leven zou niet moeten draaien om het verdienen van geld. Mijn tacotruck is geen goudmijn, maar ik houd net zo van het creëren van taco’s als ik van schilderen houd. Bij allebei voelen de klanten dat ik liefde in mijn werk stop. Net zoals ze de liefde voelen die jij hebt voor deze zaak. Het kruipt je poriën in zodra

je hier over de drempel stapt. Iemand moet wel erg gestrest zijn om hier geen rust en ontspanning te vinden.’

Dat was precies de sfeer die hij had gehoopt te creëren toen hij de zaak anderhalf jaar geleden opende.

‘Je maakt mijn hele dag goed.’

‘En daar draait het om, toch?’ Charley gebaarde naar de schuimkunst. ‘Waarom laat je dat je klant niet zien? Misschien maak je ook haar dag goed.’

Geen slecht idee. Wellicht kon hij haar zo nog een paar woorden ontlokken – of zelfs een gesprek.

Hij zette de beker op de toonbank toen ze aan kwam lopen en schonk haar zijn meest uitnodigende glimlach. Een glimlach die menig vrouwenhoofd deed omdraaien. ‘Je hoogstpersoonlijke skinny vanille latte.’

Met haar lippen op elkaar geperst keurde ze zijn kunstwerkje nauwelijks een blik waardig. ‘Bedankt.’

Niet alleen was deze vrouw immuun voor zijn charmes, ze was duidelijk ook helemaal niet van plan hun gesprek voort te zetten.

Zach, die een irrationeel gevoel van teleurstelling moest onderdrukken, drukte een deksel op de beker. ‘Geniet ervan.’

‘Dank je.’ Ze haastte zich naar de deur, tilde haar paraplu uit de houder en verdween in de grijze sluier die over de stad hing.

‘Ik vrees dat mijn poging haar dag goed te maken, is mislukt.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek hoe de regen de etalage geselde.

‘Och, dat weet ik niet. Soms kan het simpelste vriendelijke gebaar op ongeziene wijze iemands hart raken.’

Zach deed geen moeite zijn scepsis te verbergen. ‘Ervan uitgaand dat de dame in kwestie bereid is haar hart te laten raken. Ze straalt niet echt veel warmte uit.’

‘Misschien verstopt ze die achter een beschermende muur. Misschien torst ze grote problemen met zich mee. Dat kan een

behoorlijke domper zetten op je neiging tot gezelligheid.’

Zachs voelsprietten schoten omhoog. ‘Weet je meer over haar?’

‘Niet echt – hoewel ze me bekend voorkomt.’ Charley keek haar met samengeknepen ogen na. Schudde zijn hoofd. ‘Het komt nog wel terug. Hoe dan ook, ik zag haar maandag op de kade, met een koffie van jou. Ze zat in haar eentje op een bankje tijdens een van de weinige moessonvrije momenten die we deze week hebben gehad. Ik pikte iets sombers op. Alsof ze bedrukt was en wel een vriend zou kunnen gebruiken.’

Zach was wel de laatste om te twijfelen aan de juistheid van Charleys intuïtie. De man was in de wijde omgeving beroemd om zijn feilloze inzicht en zijn vermogen meer op te pikken dan mensen eigenlijk bereid waren te delen.

Inclusief hijzelf.

Hoe Charley door had gehad dat er een onopgelost probleem uit zijn verleden speelde, was hem een raadsel. Hij had er nooit met iemand over gesproken. Maar de scherpzinnige opmerkingen van de man, ook al leken ze over dingen in het algemeen te gaan, waren te relevant geweest om toevallig te zijn. Het gevolg was dat hij meer dan eens in de verleiding was gekomen om Charleys visie op zijn situatie te vragen.

Voor zover hij kon beoordelen, was er geen oplossing voor de impasse, anders dan terugkeren naar zijn oude leven en zich conformeren – en dat ging niet gebeuren. Het nieuwe bestaan dat hij de afgelopen tweeënhalf jaar had opgebouwd, paste bij hem. En nu hij zijn draai had gevonden in Hope Harbor was hij er meer dan ooit van overtuigd dat zijn besluit om weg te gaan, juist was geweest.

‘Ben je er nog, Zach?’ Charleys lippen krulden op.

‘Ja.’ Hij richtte zijn aandacht weer op de man voor zich. ‘Denk je dat ze snel weer zal vertrekken?’

‘Ik zou eerder denken dat ze hier iets zoekt.’

Wat betekende dat nou weer?

Voordat hij dat kon vragen, verscheen zijn collega naast hem. ‘Alsjeblieft, Charley.’ Ze zette een kaneelstokje in de beker, drukte het deksel erop en overhandigde hem de koffie over de toonbank heen.

‘Dank je. Wat een genot om hier in ons eigen kleine stadje authentieke Mexicaanse koffie te kunnen krijgen.’

‘Alles om te plezieren.’ De deur ging weer open om een groep toeristen, zo te zien familie van elkaar, binnen te laten. Zach stak even een hand op om hen te verwelkomen. ‘Iedereen is blijkbaar in de stemming voor koffie vandaag.’

‘Tel je zegeningen.’ Charley stak ter afscheid even zijn beker in de lucht. ‘Ik ga terug naar mijn tacotruck.’

‘Ik zal proberen een paar klanten jouw kant op te sturen.’

‘Dat kan ik waarderen. Dank. Misschien komt Kat nog wel langs.’

‘Weet je haar achternaam?’ Hij hield één oog gericht op de nieuwkomers die het menu op het schoolbord stonden te bestuderen, evenals het lekkers in de vitrine.

‘Nee. Maar misschien kan ik erachter komen als ze langs mijn truck komt. Of misschien komt ze nog eens terug en kun je een nieuwe poging wagen om die muur af te breken die ze heeft opgetrokken. Tot later.’ Hij liep in de richting van de deur.

De nieuwe klanten begonnen hem te bestoken met vragen over de taartjes die hij had en terwijl hij antwoordde, bleef het beeld maar voor zijn geestesoog zweven van die mysterieuze vrouw, alleen op een bankje op de kade – en Charleys opmerking dat ze eruitzag alsof ze een vriend kon gebruiken.

Als ze inderdaad veel op haar bordje had liggen, dan zou hij haar moeten vergeven voor haar weinig sociale gedrag vandaag. Hij kende dat maar al te goed – en het was een nare situatie om je in te bevinden.

Maar met hard werken, vastberadenheid... en de vriendelijkheid van de mensen in Hope Harbor, die hem hadden opgenomen in de gemeenschap die hij nu zijn thuis noemde... had hij het overleefd.

Het was moeilijk te zeggen of de vrouw die zich verschool achter de donkere zonnebril net zo standvastig was. En als ze hier enkel op doortocht was, zou hij daar nooit achter komen.

Maar als ze hier een tijdje bleef, zou ze misschien in Hope Harbor het antwoord vinden op de moeilijke situatie waar ze mee worstelde, zoals Charley vermoedde.

~

Stom, stom, stom.

Terwijl dat beschuldigende refrein door haar hoofd spookte, nipte Katherine Parker van haar uitstekende latte en keek vanuit haar huurauto door de natte voorruit naar de boten in de haven.

De regendruppels op het glas leken op tranen.

Hoe toepasselijk.

Met dichtgeknepen keel zette ze de beker in de bekerhouder, balde haar handen tot vuisten in haar schoot en probeerde puur op wilskracht de tranen tegen te houden die ze achter haar ogen voelde branden.

Ze had gewoon braaf binnen moeten blijven in haar huisje boven Blackberry Beach. Dat was de veiligste plek voor haar, zoals het uitstapje van vandaag wel had bewezen.

Toch was de gezellige, troostende sfeer in de koffiebar afgelopen maandag zo verleidelijk geweest. Hoe had ze de verleiding moeten weerstaan er nog eens langs te gaan?

Al helemaal omdat ze, vier dagen sinds haar vlucht uit de chaos, nog net zo van slag was als voorheen. Ze had geen eetlust, slapen kon ze wel vergeten en haar hoofd tolde van alle vragen... twijfels... bedenkingen.

Maar wat had ze dan verwacht? Weglopen loste niets op.

Alleen... ze was niet weggelopen. Niet echt. Deze reis draaide meer om rust dan om vluchten. Een stille pauze om in haar eentje over haar doelen na te denken, weg van de waanzin waarin haar leven was veranderd.

En Hope Harbor had daarvoor de perfecte plek geleden.

Maar vooralsnog was de vredige sfeer die zij zich herinnerde er niet in geslaagd tot haar ziel door te dringen.

Misschien verwachtte ze ook te veel in te korte tijd. Een paar dagen rust en stilte zouden vijf jaar van continue stress en drukheus niet compenseren. Ze moest zichzelf wel de kans geven te wennen aan een trager tempo. De kans om de vredigheid van deze plek zijn werk te laten doen.

Met trillende vingers pakte ze haar latte weer op. Nam nog een slok terwijl ze het panorama voor zich bekeek.

De afgelopen zes jaar was er niet veel veranderd.

Weelderige bloembakken sierden de stoep langs de halve-maanvormige Dockside Drive, met hier en daar een bankje voor het comfort van de voorbijganger die een paar minuten de tijd wilde nemen om van het uitzicht te genieten. Ervoor leidde een glooiende berg keien omlaag naar het water, waar de deinende bootjes werden beschut door een lange golfbreker aan de linkerkant en twee rotsige eilandjes aan de rechter. Aan de overkant van de straat keken de winkels met hun kleurrijke luifels en etalages uit op de verre horizon.

Ze verplaatste haar blik naar de zijkant. Aan het uiteinde van de halve maan, waar de parallelweg doodliep bij de rivier die uitkwam in de zee, sierde een prieel een klein parkje, met daarin een picknicktafel en iets wat een historisch kanon leek te zijn. Dat laatste was er bij haar laatste bezoek nog niet geweest.

En aan de rand van het park? Charleys tacotruck. De witte foodtruck, met boven het luik zijn naam in bonte letters geschil-

derd, was geen spat veranderd – noch verplaatst.

Datzelfde gold voor de eigenaar. En zijn oplettende ogen.

Ze liet de latte zakken, de trilling in haar vingers was duidelijker nu.

Ondanks het verstrijken van de jaren en een vermomming die de meeste mensen om de tuin zou leiden, suggereerde die korte flikkering van herkenning in Charleys donkerbruine ogen in de koffiebar dat hij door haar vermomming heen had gekeken. Dat hij zich realiseerde dat ze elkaar al eens hadden ontmoet.

Of hij een naam bij haar gezicht kon plaatsen, was niet duidelijk. Als hij dat al kon, dan had hij haar geheim bewaard. Zo niet – wie wist wat hij zou doen zodra hij één en één bij elkaar had opgeteld? Erger nog, hij zou het zich tegenover iemand kunnen laten ontvallen... die zou zich dan weer tegenover iemand anders verspreken... en zo zou haar poging om onopgemerkt te blijven, mislukken.

Met een zucht keek ze hoe aan de horizon een boot in de mist verdween, net zoals zij had gehoopt te verdwijnen in Hope Harbor.

Waarom, waarom, moest ze nou uiterekend tegen de ene persoon aanlopen met wie ze tijdens haar vorige verblijf bevriend was geraakt? Die ene persoon bij wie ze de meeste kans liep herkend te worden?

Haar plannetje om zich gedeisd te houden en zijn foodtruck gewoon te mijden, ondanks de fenomenale vistaco's die de man maakte, had haar moeten behoeden. Hoe had ze kunnen weten dat hij de nieuwe koffiebar in de stad – waar zij twee keer maar heel even naar binnen was gegaan – ook bezocht?

Een plek die er met zijn relaxte, warme sfeer in was geslaagd haar naar binnen te lokken.

Ze nam weer een slok uit de beker en voelde hoe haar stemming nog minder werd.

Wat ontzettend jammer dat die tent nu verboden terrein was. Bij haar eerste bezoekje had het een relatief veilige haven geleden. De klanten, van wie de meesten ongetwijfeld passerende zomer-toeristen waren, hadden meer interesse getoond in de vrouwelijke barista van een jaar of twintig, met haar oorpiercings en haar stekelige, regenboogkleurige kapsel, dan in haar.

Het verbaasde haar niet. Hoewel de vrouw in Katherines wereld totaal geen opzien zou baren, was ze hier in het keurige, rustige Hope Harbor ongetwijfeld een noviteit.

Maar Charley had de koffiebar nu voor haar verpest.

Niet eerlijk, Katherine. Charley is niet de enige reden waarom je niet terug kunt.

In de verte drong het licht van de boei aan het eind van de golfbreker door de nevel, en het sonore geloei van een misthoorn zond een waarschuwing over het uitgestrekte water.

Een waarschuwing waarnaar ze maar beter kon luisteren.

De waarheid was dat de lange, midden dertiger achter de balie ook een risico vormde – en misschien wel een groter risico dan nog een onverwachte ontmoeting met Charley.

Ze tilde het dekseltje van de restanten van haar latte en zag de mooie K weer voor zich die de man boven op haar drankje had geknutseld.

Afgelopen maandag was hij er ook geweest, maar hadden de andere klanten hem beziggehouden. Vandaag had hij haar zijn volle – en ongewenste – aandacht geschonken.

Haar vingers omklemden de wegwerpbeker terwijl de regen een staccato ritme op het dak van haar auto speelde.

Onder andere omstandigheden zou die fonkeling van interesse in zijn diepbruine ogen vleidend zijn geweest. Met zijn donkere haar, zijn zelfvertrouwen en zijn gespierde lichaam kon hij uiterlijk moeiteloos wedijveren met iedere hartenbreker uit Hollywood.

Maar romantiek stond op dit reisje al helemaal niet op haar planning.

De smaak van de latte op haar tong werd bitter en ze zette de beker terug in de houder. Geen bezoekjes meer voor haar aan de koffiebar. Ze kon het risico niet nemen dat ze Charley weer tegen het lijf liep – noch dat die barista een nieuwe poging zou wagen om een praatje met haar aan te knopen.

Als haar intuïtie er niet helemaal naast zat, dan was dat precies wat er wel zou gebeuren als ze weer naar binnen ging bij The Perfect Blend. Alle tekenen van mannelijke aantrekkingskracht waren voorhanden.

Ze draaide de sleutel om in het slot, maakte de handrem los en reed achteruit de parkeerplek uit die ze aan de zuidelijke kant van de kade had ingenomen.

Terwijl ze in noordelijke richting over Dockside Drive reed, wierp ze een blik op Charleys truck. Ondanks het regenachtige weer stond er zowaar een rij. Het verleidelijke aroma van gegrilde vis dreef haar auto in.

Haar maag rommelde om haar eraan te herinneren dat ze het ontbijt had overgeslagen.

Ze negeerde de boodschap en de verleiding om te stoppen. Haar keuken was goed gevuld en koken zou haar op deze regenachtige middag tenminste afleiden.

Nou ja, haar handen dan.

Haar hoofd? Dat was een ander verhaal. Haar gedachten zouden alle kanten op kunnen dwalen – en dat was niet verstandig. Nog niet. Het was te vroeg om de kluwen in haar hoofd al te ontwarren. Ze had een paar dagen nodig... of weken... of lange uren op een besloten strand om eerst te kunnen ontstressen.

Dat was waarom ze een huisje had gehuurd boven aan een afgelegen stuk strand.

Als het weer nou maar eens meewerkte.

Ze sorteerde voor om naar rechts te gaan, in de richting van Highway 101 en in noordelijke richting te rijden. Het was maar een korte rit naar haar besloten schuilplek, en ze wierp nog een laatste blik op de tacotruck.

Charleys blik kruiste de hare en toen hij glimlachte, straalde zijn warmte haar tegemoet.

Niet het soort vuur dat ze had gevoeld bij die man in de koffiebar. Dat was eerder... adrenaline die werd gewekt.

Nee, dit voelde... vredig. Alsof de tacoman haar probeerde te troosten. Haar probeerde te zeggen dat alles goed zou komen. Haar probeerde over te halen zich geen zorgen te maken.

Toen ze de hoek om sloeg en de truck uit het zicht verdween, fronste ze.

Dat was... raar.

Hoe kon ze zoveel lezen in een blik die... wat? Drie seconden had geduurd? Vier?

Ze liet haar adem ontsnappen en omklemde het stuur. Ze begon door te draaien. Klampte zich aan strohalmen vast. Creëerde in haar hoofd vergezochte bronnen van troost en bemoediging waarnaar ze blijkbaar zo hunkerde.

Pfff, misschien had die man niet eens naar haar gekeken. Onmogelijk te zeggen van die afstand.

Ze gaf gas en liet het stadscentrum achter zich.

Toch liet dat kalmerende, bemoedigende gevoel dat voortvloeide uit die vluchtige verbinding met Charley – of die nu echt of verbeeld was – haar maar niet los.

Waarom niet gewoon ervan genieten dat haar humeur even opklaarde, ongeacht de bron?

De afgelopen jaren had ze namelijk vastgesteld dat de meeste geluksmomenten maar van korte duur waren – en dat er maar weinig de blijvende bevrediging boden die ze altijd had verwacht te krijgen van succes.

2

‘Ben je bijna klaar, Frank?’ riep Zach naar zijn dinsdag-donderdag-zaterdagbarista terwijl hij het ‘Gedachte van de dag-bord’ van de stoep voor The Perfect Blend naar binnen tilde.

‘Bijna.’ De zilverharige man bekeek de kruimels die verspreid lagen over de vloer. ‘Die kleuter in dat groepje dat aan deze tafel zat, was blijkbaar meer geïnteresseerd in cake verkrumelen dan opeten.’

‘Wil je dat ik het doe?’ Zach klapte het A-vormige bord dicht en zette het tegen de balie. Frank was lenig en fit – maar hij was wel 63. Natuurlijk nog niet echt oud... maar bezien vanuit zijn eigen 34 jaar, voelde het toch best ‘op leeftijd’, ook al had de man de energie van iemand die de helft jonger was dan hij.

‘Nee, dank je. Moet lukken. Dit soort rommel is heel wat makkelijker te verhelpen dan wat ik soms tegenkwam tijdens mijn loopbaan als postbode.’ Hij gebaarde naar het bord. ‘Wat is de zin voor morgen?’

‘Heb ik nog niet bedacht.’ Zach haalde de wisser tevoorschijn en veegde het citaat weg dat er op deze dinsdag in augustus op had gestaan. ‘Welke vind je beter: *Houd je gezicht naar de zon en je zult nooit schaduw zien, of Een diamant is enkel een homp kool die het goed deed onder druk?*’

‘Ik vind ze allebei goed, en ze passen mooi bij het bemoedigende thema dat de afgelopen dagen je zinnen kenmerkt.’ Frank

zwierde de mop nog eens rond en liet zijn hand op de bovenkant van de steel rusten.

Zach fronste. Hadden zijn zinnen recentelijk een thema gehad? In gedachten ging hij ze een voor een af.

Ja, inderdaad – en hij wist ook wie hij de schuld moest geven voor zijn zeldzame neiging tot thematisering.

De mysterieuze vrouw.

Ze was niet meer terug geweest in de koffiebar, maar sinds haar bezoek zes dagen geleden liet ze hem niet meer los. Noch de opmerkingen die Charley had gemaakt over haar vermeende mentale toestand.

Blijkbaar had zijn onderbewustzijn zinnen gekozen die haar stemming wellicht een zetje zouden geven als ze toevallig een bezoekje bracht of zijn koffiebar passeerde.

Hij haalde een stift uit een doosje onder de balie. ‘Ik realiseerde me niet dat het een gewoonte was geworden.’

‘Ik zou het niet een gewoonte noemen. Ik denk eerder dat je probeert jezelf – of iemand anders – op te beuren. Alles in orde?’

‘Kan niet beter.’

‘Goed om te horen.’ Frank pakte de mop weer. ‘Persoonlijk denk ik dat grappige quotes ook de aandacht van mensen trekken. Zoals die zin die je vorige week had, over zuivere koffie. Die was slim.’

‘Gesnopen. Ik zal voor morgen een grappige kiezen.’

‘Goed plan. Het is altijd slim om de dingen een beetje af te wisselen – al is er ook helemaal niks mis met de zinnen die je de laatste paar dagen hebt gebruikt, hoor. Misschien vrolijk iemand ervan op.’

Frank verdween in de opslag. Zach keek naar het nu lege bord en tikte met de stift tegen zijn handpalm.

Een paar seconden later sloeg de inspiratie toe en pende hij snel de boodschap voor morgen op het bord.

*Als pro het tegenovergestelde is van con –
wat is dan het tegenovergestelde van progressie?*

Frank kwam naast hem staan toen hij klaar was en inspecteerde zijn schrijfkunst. Hij grinnikte. ‘Dat is een doordenkertje. Mensen moeten altijd lachen om politiek sarcasme.’

‘Misschien bedoel ik het niet eens sarcastisch.’ Zach zette het bord weer neer.

‘Zit iets in.’

‘Ik vraag me soms echt af of al die politici en economen wel in dezelfde wereld leven als –’ Zijn mobiel begon te trillen. Hij haalde hem tevoorschijn en wierp een snelle blik op de naam die op het schermpje verscheen.

O-o.

Hij kon maar één reden bedenken waarom tante Stephanie contact met hem zou zoeken – en het was geen goede reden.

‘Ik moet echt even opnemen, Frank.’

‘Ga je gang. Ik wilde bij Charley taco’s voor de lunch gaan halen – tenzij hij vandaag naar huis is gegaan om te schilderen. Ik zie je donderdag weer.’

Terwijl Frank vertrok, zette Zach zich schrap voor slecht nieuws en belde zijn tante terug.

Doorademen, Zach. Er is niemand dood, er is geen medisch noodgeval.

Toen zijn tante vrolijk ‘Hé!’ riep, ademde hij weer uit. ‘Je hebt me bijna een hartaanval bezorgd, weet je dat?’

‘Daarom liet ik ook alle beleefdheidsvormen achterwege toen ik opnam. Ik wist dat je zou schrikken als je mijn naam zag verschijnen – en ik realiseer me dat dat volledig mijn schuld is. Als ik je vaker belde, zoals elke rechtgeaarde tante, zou je minder geneigd zijn gelijk de verkeerde conclusie te trekken als je van me hoorde.’

‘Hoelang is het geleden?’ Hij probeerde zijn hartslag weer omlaag te krijgen en liet zich zakken in de stoel bij het dichtstbijzijnde tafeltje. Voor zover hij zich kon herinneren, had hij de afgelopen drie of vier jaar weinig meer gehoord van zijn tante – de zus van zijn vader – dan een kaart voor zijn verjaardag en met Kerst.

‘Te lang. Ik heb je een paar jaar geleden gebeld tijdens een korte overstap in Chicago, maar toen was jij op reis voor zaken.’

‘In die tijd was ik altijd op reis voor zaken.’

‘Vertel mij wat.’

‘Klopt.’ Dankzij haar leidinggevende positie bij een van de grootste accountancyfirma’s ter wereld – en een verzameling cliënten die zich over de hele wereld bevond – werden haar kaarten vaak gesierd door exotische postzegels. Het was hem een raadsel waarom ze haar kleine maar peperdure appartement in New York aanhield, aangezien ze er toch bijna nooit was. ‘En, hoe gaat het met je?’

‘Prima – en ik heb nieuws! De zaak biedt iedereen boven de zestig, of met meer dan twintig jaar dienstverband, de mogelijkheid om vervroegd met pensioen te gaan. Ik voldoe aan beide eisen – nauwelijks aan de eerste, aangezien ik twee maanden geleden zestig ben geworden, maar dat dienstverband... dat heb ik een hele tijd geleden al bereikt. Het aanbod was te aantrekkelijk om te laten lopen.’

‘Je gaat met pensioen?’ Hij keek naar de lege gebaksvitrine en probeerde haar nieuws te verwerken. Net als zijn vader had zijn tante haar leven gewijd aan haar werk. Ze had geen man, geen kinderen en voor zover hij wist, ook geen hobby’s. Hoe moest ze zonder werk haar dagen gaan vullen?

‘Verkeerde werkwoordsvorm. Ik ga niet, ik ben al. En dat brengt me bij de tweede reden van mijn belletje. Jij en je vader zijn de enige familieleden die ik nog heb en ik heb jullie allebei

schandalig verwaarloosd. Niet dat jouw vader dat erg vindt, natuurlijk. Die man is een nog grotere workaholic dan ik.'

Inderdaad. Wat Richard Garrett betrof, was er maar één tempo: topsnelheid. Dat was ongetwijfeld ook de reden waarom hij de jongste was die ooit partner werd in het advocatenkantoor waaraan hij vandaag de dag leiding gaf.

'Dat lijkt me wel een adequate omschrijving van pa, ja.' Zijn stem kreeg een sarcastische ondertoon.

Als zijn tante het al hoorde, zei ze er niets over. 'Ik weet dat hij het druk heeft, maar ik zou mijn nieuwe leven heel graag willen beginnen door de band met jullie aan te halen. Ik heb hem al gesproken. Hij zit midden in een grote zaak, maar heeft me uitgenodigd voor een lang weekend. Ik vlieg vrijdag naar Atlanta.'

'Ik weet zeker dat hij het heel leuk zal vinden je weer te zien.'

'Ook daar twijfel ik niet aan – zodra hij eenmaal over de schok heen is dat ik met pensioen ga en hij zichzelf ervan heeft kunnen overtuigen dat ik niet knettergek ben geworden. Ik denk dat hij ervan uitging dat ik zou werken tot ik erbij neerviel.'

'Dat zou heel goed kunnen. Ik vermoed namelijk dat hij dat zelf van plan is.' Zach drukte met een vinger een achtergebleven kruimel plat op het tafelblad.

'Dat denk ik ook, en ik ben van plan nou juist over dat onderwerp eens stevig met hem van gedachten te wisselen.'

'Ik zou er niet van uitgaan dat hij ervoor ontvankelijk is.' Tenzij het in Keulen donderde.

'Je weet maar nooit. Misschien heeft het meer impact als ik het zeg. Wat werk betreft, hadden we altijd dezelfde ideeën.'

'Het leven heeft meer te bieden dan alleen werk.'

'Ben ik met je eens. Was ik altijd al. Maar na een tijdje raak je zo verstrikt in die hele malle molen van werk en raakt alles wat niet daarmee te maken heeft, uit het zicht.'

'Ik dacht dat jij van je werk hield.'

‘Deed ik ook – en ik heb totaal geen spijt. Maar... toen de kans kwam om eruit te stappen zonder mijn toekomst in gevaar te brengen, heb ik die toch met beide handen aangegrepen. Het is tijd om aan een nieuw hoofdstuk in mijn leven te beginnen. Ik wil graag zien wat ik heb gemist en wil meer energie steken in het onderhouden van de familiebanden.’

Zach kwam overeind, liep naar de open haard en doofde de laatste vlammetjes. ‘Ik neem aan dat dat betekent dat Hope Harbor in de nabije toekomst ook op je reisschema staat?’

‘Ja. Ik wil alles horen over de nieuwe richting die jouw leven heeft genomen. Tenzij een bezoek van mij een te grote inbreuk is, hoor.’

‘Je bent altijd welkom.’

‘Geweldig. Kun je me een plaatselijk hotel of een B&B aanraden?’

‘Ik heb een logeerkamer die je kunt gebruiken, als je wilt. Ik kan je natuurlijk niet de luxueuze vijfsterrenaccommodatie bieden waaraan je door je zakenreizen bent gewend, maar mijn nederige stulpje heeft wel een eersteklas uitzicht.’

‘Geloof me, na veertienurige werkdagen op dat soort reisjes, was een chique hotelkamer voor mij niets meer dan een plek om ’s avonds in bed te ploffen. Al die luxe ging volstrekt aan me voorbij.’

‘Kan ik me voorstellen.’

‘Ik herinner me een prachtig hotel in Parijs, waar ik op mijn laatste verjaardag verbleef. Ik had de hele dag doorgebracht in een vergaderzaal zonder ramen en bestelde later die avond nog roomservice. Het uitzicht op de Eiffeltoren vanuit mijn raam terwijl ik zat te eten, was mijn enige manier om te genieten van de Lichtstad.’ Ze zweeg even. ‘In mijn eentje eten had me nog nooit gestoord, maar die avond... voelde ik me eenzaam. Dus bij jou logeren, samen eten, zou een traktatie voor me zijn.’

Hij klikte de lampen in de koffiebar uit. ‘Geloof het of niet, ik ben een heel aardige kok geworden. Het zal niet het luxe eten zijn dat je gewend bent, maar verhongeren zul je zeker niet.’

‘Ik kijk uit naar wat je ook maar brouwt, al ben ik ook tevreden met een boterham of afhaalmaaltijd. Doe voor mij vooral niet te veel moeite. En ik beloof je dat ik niet te lang blijf. Mocht ik besluiten mijn bezoek te verlengen, dan zal ik op zoek gaan naar een andere accommodatie. Je weet wat Ben Franklin zei: Gasten en vis blijven maar drie dagen fris.’

Zachs mondhoeken krulden op. Typisch tante Stephanie. De zeldzame keren dat ze contact met elkaar hadden gehad de afgelopen jaren, was ze altijd hilarisch geweest. Ze was bot, grappig en avontuurlijk, en had een bijna tastbare levensvreugde. Een vrouw van leven en laten leven.

Jammer dat zijn vader niet wat van die kwaliteiten bezat. Hij deelde weliswaar haar bothed, maar was dogmatischer dan goed was voor hem... of voor een ouder-kindrelatie.

‘Ik kan me niet voorstellen dat dat een probleem wordt. Stuur me gewoon alle details van je komst zodra je plannetjes rond zijn.’

‘Zal ik doen.’

Hij aarzelde, leunde met zijn schouder tegen de muur in de nu donkere koffiebar. Wist ze van de situatie tussen hem en zijn vader?

Het leek hem sterk.

Hoewel broer en zus regelmatig met elkaar telefoneerden, was zijn vader geneigd om moeilijke onderwerpen voor zich te houden.

Maar onder vier ogen zou hij misschien wel zijn hart luchten.

Als hij haar niet waarschuwde, zou ze met een onschuldig commentaar of een onnozele vraag zomaar in een wespennest kunnen belanden – wat zowel haar als zijn vader in een ongemakkelijke positie zou brengen.

‘Tante Stephanie... er is iets wat je moet weten voordat je pa bezoekt.’

‘Je bedoelt jullie breuk?’

Ze wist het dus wel.

Maar hoeveel wist ze?

‘Eh... ja. Ik wist niet zeker of hij je had ingelicht.’

‘Inlichten is een groot woord. Toen hij jou de afgelopen drie jaar niet langer ter sprake bracht tijdens onze telefoongesprekken, besepte ik dat er ruzie moest zijn geweest. Hij lichtte het nooit verder toe, maar ik ging ervan uit dat hij teleurgesteld was over je carrièreswitch.’

Teleurgesteld?

Dat was wel heel zacht uitgedrukt.

Het was eerder shock. Woede. Bitterheid. Verwarring. Intens van slag zijn.

En die houding was in de tussenliggende jaren niet bijgetrokken.

‘Op zijn minst, ja.’ Zachs blik bleef hangen bij de poster grote foto aan de muur tegenover hem. Het was een afbeelding van een klein plantje dat door een scheur in een rots groeide en zich omhoogwerkte naar de hemel, ook al had het moeite te wortelen in een vijandige ondergrond. Het beeld bemoedigde hem elke keer weer.

‘Familieconflicten zijn altijd ingewikkeld.’

‘Maar ook altijd vermijdbaar, mits mensen bereid zijn anderen hun leven te laten leven zoals hun dat zelf goed acht.’

‘Daar zul je mij niet tegenin horen gaan.’ De toon van haar stem bleef even ontspannen. ‘Maar er kunnen wel verzachtende omstandigheden zijn. Iemands geschiedenis kan zijn blik op de wereld vertekenen.’

Zach pakte een scheve stoel en schoof die met meer kracht onder de tafel dan strikt noodzakelijk was. ‘Ik weet alles over het

faillissement dat jullie wereld op zijn kop zette toen jij en pa nog kinderen waren – en ik kan me ook voorstellen dat een dergelijke ervaring ervoor kan zorgen dat iemand hunkert naar zekerheid. Maar dat rechtvaardigt nog niet dat je mensen buitensluit die een ander pad kiezen. Zo werkt het niet met liefde.’

‘Wederom... ik ben het met je eens. En ik dank je voor de waarschuwing, al betwijfel ik of het onderwerp van jullie relatie aan bod zal komen. Je vader is nooit iemand geweest die het graag over zijn gevoelens had.’

‘Weet ik.’

‘Is dat zo?’

Met een frons zette hij een hand op zijn heup. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik was alleen maar benieuwd of jullie twee hebben geprobeerd het uit te praten.’ Haar toon bleef mild. Ze oordeelde niet.

Maar dat verhinderde niet dat zijn bloeddruk omhoog schoot.

‘Ik heb het geprobeerd. Hij sloot me buiten. Zijn definitie van een gesprek is dat hij praat en jij luistert. En als je het niet eens bent met zijn mening, dan is het einde discussie.’

Aan de andere kant van de lijn klonk een zacht lachje dat de spanning wat verdreef. ‘Typisch Richard. Als kind was hij ook al zo koppig. Misschien wordt hij ooit milder.’

Zach snoof. ‘Dat zou om een wonder vragen.’

‘Je weet het maar nooit. Wacht jij in de tussentijd op mijn berichtje met reisplannen. Erg leuk om je weer gesproken te hebben, Zach.’

‘Insgelijks. En veel plezier bij pa.’

Nadat ze afscheid van elkaar hadden genomen, maakte hij nog een rondje door de bescheiden koffiebar die hem meer bevrediging schonk dan welke multimiljoenendeal ook die hij in zijn eerdere carrière binnen had weten te slepen.

Deze zaak zou hem niet rijk maken – maar zoals Charley al had gezegd, zou het leven niet alleen maar moeten draaien om

het vergaren van geld. Aan dat doel had hij zich acht lange jaren gewijd, en hoewel zijn werkweken van soms wel zestig uur hem hogerop hadden gebracht op de carrièreladder en zijn bankrekening flink hadden gespekt, hadden ze zijn ziel niet zo gevoed als deze zaak deed.

Bij de deur bleef hij even staan, viste zijn sleutels uit zijn zak en wierp nog een snelle blik door de uitnodigende ruimte. Er was niets bevredigender dan een plek creëren die iedereen die binnenkwam even een adempauze gunde van hun carrière en hun zorgen. Die maakte dat ze zich verfrist en weer energiek voelden.

Dat wil zeggen... iedereen behalve die ene klant die met irritante regelmaat door zijn hoofd bleef spoken.

Hij was verder niets meer te weten gekomen over de mysterieuze vrouw, ondanks een flinke hoeveelheid subtiel gevraagd bij zijn vaste klanten. Niemand had haar gezien, afgezien van Charley – en ook bij zijn foodtruck was ze niet meer langsgesproken.

Voor hetzelfde geld had ze de stad al verlaten.

Hij sloot de zaak af en liep over Main Street in de richting van zijn auto, terwijl hij de warmte van de zon opzoog.

Dit was het soort dag dat Hope Harbor letterlijk deed schitteren en tijdens de zomermaanden van heinde en verre toeristen trok. Het soort dag dat bedoeld was om lekker te ontspannen. En dankzij de uren die hij in The Perfect Blend aanhield – zes dagen in de week van zeven tot twee – had hij ruimschoots de gelegenheid er volop van te genieten.

Nog een voordeel van zijn nieuwe leven – en hij was vastbesloten elke seconde van dit heerlijke weer te genieten.

Alleen jammer dat hij niemand had om het mee te delen.

Alweer schoot het beeld door zijn hoofd van die vrouw die zich verschool achter haar zonnebril. Hij slaakte een diepe zucht en drukte op de afstandsbediening in de sleutelhanger van zijn auto.

Je zo laten beïnvloeden door een vreemde – dat was stom. Hij

zou haar, en welke problemen Charley ook bij haar meende te zien, gewoon naast zich neer moeten leggen. Zij – en haar bagage – waren niet zijn probleem.

En toch... toen hij achter het stuur gleed en zijn Jeep startte, kon hij het niet laten zich opnieuw af te vragen wie die mysterieuze klant toch was – en wat ze op een prachtige dag als vandaag aan het doen was.

Katherine Parker is een succesvolle Hollywoodactrice en heeft alles wat haar hart begeert. Maar er is een schandaal dat haar maar blijft achtervolgen. Daarom zoekt ze haar toevlucht in het eenvoudige kustplaatsje Hope Harbor. Misschien dat het uitzicht op de Grote Oceaan haar tot rust kan brengen.

Zach Garret is de eigenaar van de plaatselijke koffiebar. Hij is blij dat hij zijn leven eindelijk weer heeft opgebouwd na een traumatisch verlies en is niet van plan dat in gevaar te brengen. Hij wil dan ook niets te maken hebben met zijn mysterieuze nieuwe buurvrouw, dat zou alleen maar voor onrust zorgen.

Maar als er in het stadje plannen worden gemaakt om een tehuis voor pleegkinderen te openen, kruisen hun wegen zich. Dat leidt tot de nodige botsingen, maar ze ontdekken ook dat ze meer op elkaar lijken dan ze dachten. Overwint liefde dan toch alles?

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-romans *Cranberryzomer*, *Zeerozen*, *Ankerplaats*, *Lichtboei*, *Lavendeldroom* en *Sterrenbaai*. Dit boek is ook goed los te lezen.

ISBN 9789029733014 NUR 302

9 789029 733014

KokBoekencentrum.nl

UITGEVERS | UTRECHT